2. Een vordering valt binnen het toepassingsgebied van het Executieverdrag zodra haar bijzondere inhoud een zaak betreft die daaronder valt, zelfs indien zij accessoir is in een geding dat wegens zijn voorwerp aan de toepassing van het Executieverdrag is onttrokken.

3. De voorlopige of definitieve aard van een rechterlijke beslissing is niet relevant voor de vraag of zij binnen het toepassingsgebied van het Executieverdrag valt.

4. Het Executieverdrag is enerzijds van toepassing op de tenuitvoerlegging van een door een Franse rechter in een echtscheidingsprocedure bevolen voorlopige maatregel waarbij aan een der partijen een maandelijkse onderhoudsuitkering wordt toegekend, en anderzijds op een in een Frans echtscheidingsvonnis krachtens de artikelen 270 e.v. van de Franse Code Civil aan een partij toegekende, maandelijks te betalen voorlopige overbruggingstoelage.

In zaak 120/79

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens het Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging door het Hof van Justitie van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, van het Bundesgerichtshof, in het aldaar aanhangig geding tussen

LUISE DE CAVEL, GEBORENE BRÜMMER, Hügelstraße 116, Frankfurt/Main,

verzoekster en requirante,

en

JACQUES DE CAVEL, Flughafenbereich-Ost, Gebäude 124-2040, Frankfurt/Main,

verweerder en gerequireerde,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 1, eerste alinea, en van artikel 5, sub 2, van het Verdrag van 27 september 1968 (PB L 299 van 1972, blz. 32),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde Kamer),

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, J. Mertens de Wilmars en Mackenzie Stuart, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten en de schriftelijk voorgedragen argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

In het kader van een voor het Tribunal de Grande Instance te Parijs aanhangige echtscheidingsprocedure tussen partijen in het hoofdgeding, heeft de met de „affaires matrimoniales" belaste rechter de heer de Cavel bij beschikking van 18 mei 1977 veroordeeld om aan zijn echtgenote, voor de duur van de echtscheidingsprocedure, een onderhoudsuitkering te betalen van FF 3 000 per maand. Op verzoek van de echtgenote heeft de president van het Landgericht te Frankfurt/Main op 20 december 1977 verlof tot tenuitvoerlegging van die beschikking verleend. Deze beslissing is op 2 mei 1978 in hoger beroep vernietigd door het Oberlandesgericht te Frankfurt/Main op grond dat de beslissing van de Franse rechter een voorlopige maatregel vormde in een echtscheidingsprocedure, en derhalve een geschil inzake de staat van personen betrof, dat krachtens artikel 1, tweede alinea, sub 1, buiten het toepassingsgebied valt van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna: het EEG-Executieverdrag). Mevrouw de Cavel, verzoekster in het hoofdgeding, heeft op haar beurt tegen de beslissing van het Oberlandesgericht cassatieberoep ingesteld bij het Bundesgerichtshof, en gevraagd de beschikking van het Landgericht Frankfurt/Main van 20 december 1977 te bevestigen.

Ondertussen heeft het Tribunal de Grande Instance te Parijs bij vonnis van 27 juni 1978 de echtscheiding van partijen wegens wederzijdse schuld uitgesproken. Bij dat vonnis is aan verzoekster in het hoofdgeding, op basis van de artikelen 270 e.v. van de Franse Code Civil, een voorlopige maandelijkse overbruggingstoelage van FF 2 000 toegekend.

Mevrouw de Cavel heeft tegen dit vonnis hoger beroep aangetekend.

Bij beschikking van 27 juni 1979 heeft het Bundesgerichtshof overeenkomstig artikel 3 van het Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging van het EEG-Executieverdrag door het Hof van Justitie, het Hof verzocht bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de navolgende vragen:

„1. Dient het EEG-Executieverdrag te worden toegepast op de tenuitvoerlegging van een door een Franse rechter in een echtscheidingsprocedure bevolen voorlopige maatregel waarbij aan een der partijen een maandelijkse onderhoudsuitkering wordt toegekend, of gaat het in dit geval niet om een beslissing in een burgerlijke zaak (artikel 1, eerste alinea, van het Verdrag)?

2. Is dit Verdrag van toepassing op een in een Frans echtscheidingsvonnis krachtens de artikelen 270 e.v. Code Civil aan een partij toegekende, maandelijks te betalen voorlopige overbruggingstoelage?"

De verwijzingsbeschikking is op 30 juli 1979 ten Hove ingekomen.

Krachtens artikel 5 van het Protocol van 3 juni 1971 en artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend voor verzoekster in het hoofdgeding, te dezen vertegenwoordigd door W. Beck, advocaat te Frankfurt/Main; verweerder in het hoofdgeding, te dezen vertegenwoordigd door L. Levi Valensin, advocaat te Parijs; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door R. Wägenbaur als gemachtigde, bijgestaan door W.-D. Krause-Ablaß, advocaat te Düsseldorf.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Bij beschikking van 5 december 1979 heeft het Hof de zaak overeenkomstig artikel 95 van het Reglement voor de procesvoering naar de Derde Kamer verwezen.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

A — Opmerkingen van verzoekster in het hoofdgeding (mevrouw de Cavel)

De eerste vraag

Verzoekster in het hoofdgeding is van oordeel dat het EEG-Executieverdrag, gezien de juridische aard van het recht op onderhoud, op de tenuitvoerlegging van het litigieuze verzoek toepasselijk is. Onderhoudsuitkeringen zijn in principe een burgerlijke zaak in de zin van artikel 1, eerste alinea, Executieverdrag, en worden in de tweede alinea, sub 1, van dit artikel niet van het toepassingsgebied van het Verdrag uitgesloten.

Dat blijkt uit de uitdrukkelijke vermelding van de onderhoudsverplichtingen in artikel 5, sub 2, Executieverdrag en wordt bevestigd door de commentaren van verscheidene auteurs en met name door het rapport over het EEG-Executieverdrag, hierna: *rapport-Jenard* (PB C 59 van 1979, blz. 1), door de tekst van het Verdrag van 9 oktober 1978 inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tot het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB L 304 van 1978, blz. 1), en door het deskundigenrapport inzake het Toetredingsverdrag,

het zogenaamde *rapport-Schlosser* (PB C 59 van 1979, blz. 71).

Verzoekster in het hoofdgeding beroept zich tevens op de beslissingen van verscheidene nationale rechterlijke instanties, onder meer op het arrest van het Oberlandesgericht te Karlsruhe van 4 juni 1976 (Overzicht van de rechtspraak, uitgave van de documentatiedienst van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, aflevering 2, 1978, nr. 54) en op het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 1 april 1977 (Journal des Tribunaux 1978, blz. 119), alsook op de opmerkingen van de Commissie, het Verenigd Koninkrijk en de Bondsrepubliek Duitsland en de conclusie van advocaat-generaal Warner in zaak 143/78 (De Cavel I, Jurispr. 1979, blz. 1055). Ten slotte is zij van mening dat de gegrondheid van haar standpunt rechtstreeks volgt uit artikel 42 Executieverdrag.

De tweede vraag

Verzoekster in het hoofdgeding merkt op, dat een antwoord op de tweede vraag niet noodzakelijk is om het Bundesgerichtshof in staat te stellen het aldaar aanhangige geschil te beslechten, en meent derhalve dat deze vraag niet thuishoort in de procedure voor het Hof van Justitie.

Verzoekster meent dat het Bundesgerichtshof de vraag kan hebben gesteld om een aanwijzing te krijgen met het oog op een tweede geding of op een verwijzing naar een lagere Duitse rechter en verklaart dat zij het toejuicht, dat die vraag wordt gesteld.

Samenvattend geeft verzoekster het Hof van Justitie in overweging, te antwoorden dat „de toekenning van een onderhoudsuitkering in de Ordonnance de non-conciliation, volgens de bepalingen van het EEG-Executieverdrag kan worden erkend en in de andere verdragsluitende staten uitvoerbaar worden verklaard."

B — Opmerkingen van verweerder in het hoofdgeding (de heer de Cavel)

Verzoeker in het hoofdgeding legt 's Hofs arrest van 29 maart 1979 (zaak 143/78, de Cavel, voornoemd) aldus uit, dat dit arrest — dat het geheel van de vermogensrechtelijke betrekkingen tussen echtelieden op het oog had — de verzoeken tot naleving van onderhoudsverplichtingen op één lijn stelt met die welke samenhangen met een vordering betreffende de staat van personen. Onder verwijzing naar het *rapport-Schlosser,* nr. 31 e.v., is hij van oordeel dat het antwoord op de vragen van het Bundesgerichtshof omtrent de met een echtscheidingsprocedure samenhangende onderhoudsuitkering, hetzelfde moet zijn als 's Hofs antwoord — in zijn arrest van 27 maart 1979 — inzake de met een echtscheidingsprocedure samenhangende conservatoire maatregelen inzake de materiële goederen. Uit de algemeenheid van de in 's Hofs antwoord in zaak 143/78 gebezigde termen kan men afleiden dat het ook een verzoek om onderhoudsuitkering dekt.

Verweerder in het hoofdgeding concludeert dat het Hof verklare voor recht:

„rechterlijke beslissingen waarbij voorlopige of definitieve maatregelen worden toegestaan, in het kader van een echtscheidingsprocedure, vallen buiten het — in artikel 1 omschreven — toepassingsgebied van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, wanneer zij betreffen — c.q. nauw samenhangen met — vragen aangaande de staat der bij de echtscheidingsprocedure betrokken partijen dan wel de vermogensrechtelijke betrekkingen welke

rechtstreeks uit de huwelijksband, of uit het slaken van die band, voortvloeien".

C — Opmerkingen van de Commissie

Hoewel in de beschikking van het Bundesgerichtshof niet wordt uitgelegd waarom een beslissing over de tweede prejudiciële vraag — de toepassing van het EEG-Executieverdrag op een bij een echtscheidingsvonnis krachtens de artikelen 270 e.v. van de Franse Code Civil toegekende overbruggingstoelage — voor een uitspraak noodzakelijk is, is de Commissie van mening dat men uit het vrij korte overzicht van de feiten in de beschikking van het Bundesgerichtshof geenszins kan afleiden dat het verwijzende Hof niet ook een antwoord op deze vraag nodig kan hebben. Zij stelt bijgevolg voor, beide vragen te beantwoorden.

Krachtens artikel 5, sub 2, Executieverdrag kan de verweerder die woonplaats heeft op het grondgebied van een verdragsluitende staat, in een andere verdragsluitende staat ten aanzien van onderhoudsverplichtingen worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats, waar de tot onderhoud gerechtigde zijn woonplaats of zijn gewone verblijfplaats heeft. Daaruit volgt dat het Verdrag van toepassing is op onderhoudsverplichtingen, ook wanneer die samenhangen met geschillen betreffende de staat van natuurlijke personen of het huwelijksgoederenrecht, hoewel deze geschillen zelf luidens artikel 1, tweede alinea, sub 1, van het toepassingsgebied van het EEG-Executieverdrag zijn uitgesloten.

Om te bepalen of het in casu gaat om een onderhoudsverplichting in de zin van artikel 5, lid 2, moet volgens de Commissie niet worden gezien naar de kwalificatie volgens het recht van de betrokken staten, maar — overeenkomstig 's Hofs arrest van 14 oktober 1976 (zaak 29/76, LTU, Jurispr. 1976, blz. 1541) — naar de doeleinden en de systematiek van het Verdrag, en naar de algemene rechtsbeginselen die in alle nationale rechtsstelsels worden gevonden.

Op grond van het *rapport-Schlosser*, nummer 96, onderscheidt de Commissie twee mogelijkheden. Indien de boedelscheiding tussen echtgenoten geen onderhoudskarakter heeft, is artikel 5, sub 2, Executieverdrag niet van toepassing. Indien een in het kader van de echtscheidingsprocedure vastgestelde uitkering daarentegen bestemd is voor het levensonderhoud van de behoeftige echtgenoot, gaat het om een onderhoudsverplichting in de zin van het EEG-Executieverdrag. Met toepassing van dit criterium beschouwt de Commissie de onderhoudsuitkering, vastgesteld „volgens de behoeften van de echtgenoot aan wie zij wordt betaald en de bestaansmiddelen van de andere" (artikel 271 van de Franse Code Civil), als een onderhoudsverplichting in de zin van artikel 5, sub 2, Executieverdrag. Ditzelfde geldt ook voor de vroegere maatregel, krachtens welke aan één der partijen voorlopig een maandelijkse onderhoudsuitkering wordt toegekend voor de duur van de echtscheidingsprocedure.

De Commissie betwist het door het Oberlandesgericht te Frankfurt/Main op 2 mei 1978 ingenomen standpunt, dat het EEG-Executieverdrag niet mag worden toegepast op een vraagstuk betreffende een onderhoudsuitkering in het kader van een echtscheidingsprocedure omdat het hierbij zou gaan om de staat van natuurlijke personen in de zin van artikel 1, tweede alinea, sub 1, Executieverdrag. Zij voert hiertegen de volgende argumenten aan:

1. In de loop van de onderhandelingen over de toetreding van de nieuwe Lid-

Staten tot het Executieverdrag sprak het *rapport-Schlosser* (nummers 32-34) zich uit ten gunste van de onbeperkte toepassing van het Toetredingsverdrag op accessoire beslissingen inzake onderhoudsverplichtingen, en de Lid-Staten hebben door de overeengekomen wijziging van artikel 5, sub 2, die oplossing goedgekeurd.

2. Uitgaande van artikel 42 Executieverdrag (de tenuitvoerlegging moet voor ieder punt afzonderlijk worden onderzocht) en van artikel 5, sub 4, (accessoire beslissingen van burgerlijk recht, gegeven in het kader van een strafgeding, vallen binnen het toepassingsgebied van het Verdrag), is de Commissie van oordeel dat, hoewel het EEG-Executieverdrag accessoire beslissingen inzake onderhoudsverplichtingen niet uitdrukkelijk regelt, dit soort beslissingen, gegeven in het kader van een echtscheidingsprocedure, nu reeds moet worden geacht binnen de werkingssfeer van het EEG-Executieverdrag te vallen. Deze opvatting wordt gestaafd door de toelichtingen in het *rapport-Jenard* (hoofdstuk III, paragraaf IV). Wat de overeenkomstig artikel 1, tweede alinea, Executieverdrag uitgesloten onderwerpen betreft, wordt daar uiteengezet dat deze alleen zijn uitgesloten wanneer zij het hoofdonderwerp van het rechtsgeding uitmaken, maar niet wanneer zij incidenteel en als prealabele vragen aan de rechter worden voorgelegd (PB C 59 van 1970, blz. 10). Overigens is het geval waarin een in artikel 1, tweede alinea, Executieverdrag vermeld onderwerp voorkomt in een vraag voorafgaande aan een rechterlijke beslissing die zelf binnen het toepassingsgebied van het Verdrag valt, uitdrukkelijk geregeld in artikel 27, lid 4, van dit Verdrag. Dat artikel bepaalt immers dat een binnen het toepassingsgebied van het Verdrag vallende beslissing waarbij een onderwerp vermeld in artikel 1, tweede alinea, als prealabele vraag wordt voorgelegd, niet moet worden erkend wanneer de prealabele beslissing een regel van internationaal privaatrecht van de aangezochte staat heeft geschonden.

3. In rechtspraak en doctrine wordt het Verdrag in de meeste gevallen toepasselijk geacht op beslissingen inzake onderhoudsverplichtingen, gegeven in het kader van echtscheidingsprocedures, althans op het gebied van *de erkenning en de tenuitvoerlegging* van die beslissingen. Zo bepaalde auteurs van oordeel zijn dat wat betreft de *bevoegdheid* van de krachtens artikel 5, sub 2, geadieerde rechter een bijzondere oplossing moet worden gezocht voor accessoire onderhoudsvorderingen, dan betreft die opvatting toch slechts het probleem van de bevoegdheid van de geadieerde rechter en niet dat van de tenuitvoerlegging van een accessoire beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, waarop het Verdrag unaniem toepasselijk wordt geacht.

4. De Commissie is ten slotte van mening dat haar stelling niet in tegenspraak is met het arrest in zaak 143/78 (de Cavel). In die zaak ging het om voorlopige maatregelen in verband met het vermogen (verzegeling en beslaglegging) in het kader van een echtscheidingsprocedure. Het Verdrag geeft geen uitdrukkelijk antwoord op de vraag of dergelijke maatregelen al dan niet vallen onder de uitgesloten onderwerpen van artikel 1, tweede alinea, Executieverdrag, terwijl daarentegen geschillen inzake onderhoudsverplichtingen uitdrukkelijk worden geregeld in artikel 5, sub 2, Executieverdrag, waaruit blijkt dat zij geen deel uitmaken van de uitgesloten onderwerpen bedoeld in artikel 1, tweede alinea.

De Commissie concludeert dat de in het kader van de echtscheidingsprocedure voor het Tribunal de Grande Instance

gegeven beslissingen betreffende een maandelijkse voorlopige onderhoudsuitkering en een overbruggingstoelage overeenkomstig de artikelen 270 e.v. van de Franse Code Civil, voor wat de erkenning en de tenuitvoerlegging in het kader van het EEG-Executieverdrag betreft, los van de echtscheidingsprocedure moeten worden beoordeeld. Aangezien zij beide beslissingen inzake onderhoudsverplichtingen zijn in de zin van artikel 5, sub 2, Executieverdrag, is dit toepasselijk zonder dat men in het kader van de exequaturprocedure moet onderzoeken of het Tribunal de Grande Instance te Parijs zich terecht bevoegd verklaarde inzake beslissingen over onderhoudsuitkeringen (artikel 28, derde alinea, Executieverdrag).

Gelet op de voorgaande overwegingen stelt de Commissie voor, de prejudiciële vragen te beantwoorden als volgt:

„1. De tenuitvoerlegging van een in een echtscheidingsprocedure bevolen voorlopige maatregel waarbij aan een der partijen voor de duur van de echtscheidingsprocedure een maandelijkse onderhoudsuitkering wordt toegekend, wordt door artikel 1, tweede alinea, sub 1, niet uitgesloten van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken.

2. Artikel 1, tweede alinea, sub 1, van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken sluit de tenuitvoerlegging van een in een Frans echtscheidingsvonnis krachtens de artikelen 270 e.v. Code Civil aan een partij toegekende, maandelijks te betalen voorlopige overbruggingstoelage niet uit".

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 31 januari 1980 hebben verzoekster, mevrouw L. de Cavel, te dezen vertegenwoordigd door W. Beck, advocaat te Frankfurt/Main; verweerder, de heer J. de Cavel, te dezen vertegenwoordigd door C. Roth, advocaat te Parijs; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door W.-D. Krause-Ablaß, advocaat te Düsseldorf mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 31 januari 1980 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij beschikking van 27 juni 1979, ingekomen ten Hove op 30 juli 1979, heeft het Bundesgerichtshof krachtens het Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna: het EEG-Executieverdrag) aan het Hof twee vragen gesteld omtrent de uitlegging van artikel 1, eerste alinea, en van artikel 5, sub 2, van dit Verdrag.

2 De eerste vraag houdt in of het Executieverdrag, met name artikel 31 inzake de tenuitvoerlegging van in een andere verdragsluitende staat gegeven beslissingen, van toepassing is op „de tenuitvoerlegging van een door een Franse rechter in een echtscheidingsprocedure bevolen voorlopige maatregel waarbij aan een der partijen een maandelijkse onderhoudsuitkering wordt toegekend", of dat integendeel moet worden aangenomen dat een dergelijke beslissing niet valt onder „burgerlijke zaken" in de zin van artikel 1, eerste alinea, Executieverdrag. Die vraag wordt gesteld in het kader van een geschil betreffende de tenuitvoerlegging in de Bondsrepubliek Duitsland van een op 18 mei 1977 door de met de „affaires matrimoniales" belaste rechter in het Tribunal de Grande Instance te Parijs gegeven beschikking, waarbij aan de echtgenote krachtens de artikelen 253 e.v. van de Franse Code Civil tijdens de echtscheidingsprocedure een voorlopige onderhoudsuitkering werd toegekend.

3 In de tweede plaats wordt gevraagd of het Executieverdrag — met name de bepalingen inzake de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen — eveneens van toepassing is „op een in een Frans echtscheidingsvonnis krachtens de artikelen 270 e.v. Code Civil aan een partij toegekende, maandelijks te betalen voorlopige overbruggingstoelage". Luidens artikel 270 dient deze uitkering ertoe, zoveel mogelijk de ongelijkheid te compenseren welke de verbreking van de huwelijksband in de respectieve levensomstandigheden teweegbrengt. Artikel 271 voegt daaraan toe dat de overbruggingstoelage wordt vastgesteld volgens de behoeften van de echtgenoot aan wie zij wordt betaald en de bestaansmiddelen van de andere, waarbij rekening wordt gehouden met de situatie op het ogenblik van de echtscheiding en met de ontwikkeling daarvan binnen afzienbare tijd.

4 Volgens artikel 1, eerste alinea, strekt het toepassingsgebied van het Executieverdrag zich uit tot „burgerlijke en handelszaken". Bepaalde zaken, die nochtans onder dit begrip vallen, zijn echter door de tweede alinea van dit artikel van dit toepassingsgebied uitgezonderd. Zulks is onder meer het geval met de staat en de bevoegdheid van natuurlijke personen, het huwelijksgoederenrecht, testamenten en erfenissen.

5 Vast staat dat onderhoudsverplichtingen op zichzelf onder het begrip „burgerlijke zaak" vallen en daarom, aangezien zij niet voorkomen onder de uitzonderingen van artikel 1, tweede alinea, binnen het toepassingsgebied van het Executieverdrag vallen. In artikel 5, sub 2, wordt dit voor zover nodig

bevestigd. Anderzijds betreft de in de artikelen 270 e.v. van de Franse Code Civil en in de tweede vraag bedoelde „overbruggingstoelage" de eventuele, naar gelang van de wederzijdse bestaansmiddelen en behoeften vastgestelde financiële verplichtingen tussen de voormalige echtelieden na de echtscheiding en heeft zij eveneens een onderhoudsplichtig karakter. Het behoort dus tot de burgerlijke zaken in de zin van artikel 1, eerste alinea, en derhalve tot het toepassingsgebied van het Executieverdrag, aangezien het daarvan niet is uitgesloten door de tweede alinea van hetzelfde artikel.

6 Daarom behoeft uitsluitend te worden onderzocht, of de omstandigheid dat een rechterlijke beslissing inzake onderhoudsverplichtingen is gegeven in het kader van een echtscheidingsprocedure — die ongetwijfeld een zaak betreffende de staat van personen is en bijgevolg aan het toepassingsgebied van het Verdrag is onttrokken — tot gevolg heeft dat ook het geschil inzake onderhoudsverplichtingen, als accessorium van een echtscheidingsprocedure, van dat toepassingsgebied moet worden uitgesloten, zodat daarvoor onder meer niet de vereenvoudigde formaliteiten voor erkenning (artikelen 26-30) en tenuitvoerlegging (artikelen 31-45) kunnen gelden.

7 Geen enkele bepaling van het Executieverdrag verbindt, wat het toepassingsgebied hiervan betreft, het lot van de accessoire vorderingen met dat van de hoofdvorderingen. In verscheidene bepalingen wordt daarentegen bevestigd dat het Executieverdrag het lot van als „accessoir" bestempelde vorderingen niet met dat van de hoofdvordering verbindt. Zulks is met name het geval met artikel 42, hetwelk bepaalt dat, wanneer in de in den vreemde gegeven beslissing uitspraak is gedaan over meer dan een punt van de eis, en de tenuitvoerlegging niet voor het geheel kan worden toegestaan, de rechterlijke autoriteit de tenuitvoerlegging toestaat voor één of meer onderdelen daarvan, en met artikel 24 volgens hetwelk in de wetgeving van een verdragsluitende staat voorziene voorlopige en bewarende maatregelen — per definitie accessoir — bij de rechterlijke autoriteiten van die staat kunnen worden aangevraagd, „zelfs indien een gerecht van een andere verdragsluitende staat krachtens dit Verdrag bevoegd is van het bodemgeschil kennis te nemen".

8 Uit deze bepalingen blijkt ondubbelzinnig dat volgens het algemene stelsel van het Executieverdrag het lot van een accessoire vordering niet noodzakelijk is verbonden met dat van een hoofdvordering. Krachtens dit beginsel

kent artikel 5, sub 4, juist wat het toepassingsgebied van het Executieverdrag betreft, aan de strafrechter, waarvan de beslissingen op zijn eigenlijke gebied duidelijk van het toepassingsgebied van het Executieverdrag zijn uitgesloten, de bevoegdheid toe, van de accessoire burgerlijke vordering kennis te nemen, zodat de op dit punt gegeven beslissing, wat haar erkenning en tenuitvoerlegging betreft, onder het Executieverdrag zal vallen. Dit voorschrift bepaalt dus uitdrukkelijk dat een accessoire vordering in een strafgeding, dat duidelijk is uitgesloten van het toepassingsgebied van het Executieverdrag, zelf wel hieronder valt.

9 Accessoire vorderingen vallen dus binnen het toepassingsgebied van het Executieverdrag naar gelang van de zaak die zij betreffen, en niet volgens het onderwerp van de hoofdvordering. Krachtens dit beginsel heeft het Hof in zijn tussen dezelfde partijen gewezen arrest van 27 maart 1979 (zaak 143/78, de Cavel, Jurispr. 1979, blz. 1055) geoordeeld dat een vordering tot verzegeling in het kader van een echtscheidingsprocedure niet binnen het toepassingsgebied van het Executieverdrag viel, en wel niet wegens haar accessoire aard, maar omdat zij door haar bijzondere inhoud, in casu tot de vermogensrechtelijke betrekkingen der echtelieden bleek te behoren.

10 Anderzijds heeft het Hof in datzelfde arrest reeds erkend dat de voorlopige of definitieve aard van de rechterlijke beslissingen niet relevant is voor de vraag of zij binnen het toepassingsgebied van het Executieverdrag vallen. Het argument dat de onderhoudsverplichting slechts voorlopig en voor de duur van de echtscheiding wordt opgelegd, moet derhalve worden afgewezen.

11 Dienvolgens en om dezelfde redenen strekt het toepassingsgebied van het Executieverdrag zich ook uit tot de onderhoudsverplichtingen die de wet of de rechter aan echtgenoten oplegt voor de periode na de echtscheiding.

12 Mitsdien moet op de vragen van het Bundesgerichtshof worden geantwoord dat het Executieverdrag enerzijds van toepassing is op de tenuitvoerlegging van een door een Franse rechter in een echtscheidingsprocedure bevolen voorlopige maatregel waarbij aan een der partijen een maandelijkse onderhoudsuitkering wordt toegekend, en anderzijds op een bij een Frans echt-

scheidingsvonnis krachtens de artikelen 270 e.v. van de Franse Code Civil aan een partij toegekende, maandelijks te betalen voorlopige overbruggingstoelage.

Kosten

13 De kosten door de Commissie wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde Kamer),

uitspraak doende op de vragen, gesteld door het Bundesgerichtshof bij beschikking van 27 juni 1979, ingeschreven ten Hove op 30 juli 1979, verklaart voor recht:

Het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB L 299 van 1972, blz. 32) is enerzijds van toepassing op de tenuitvoerlegging van een door een Franse rechter in een echtscheidingsprocedure bevolen voorlopige maatregel waarbij aan een der partijen een maandelijkse onderhoudsuitkering wordt toegekend, en anderzijds op een bij een Frans echtscheidingsvonnis krachtens de artikelen 270 e.v. van de Franse Code Civil aan een partij toegekende, maandelijks te betalen voorlopige overbruggingstoelage.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 6 maart 1980.

De griffier

A. Van Houtte

De president

H. Kutscher